

stillende. Vi maa altsaa her være forbedrede paa en ikke ubetydelig Forøgelse af Justisministeriets Budget. Der er bebudet kirkelige Love. Jeg ved ikke, hvad de gaa ud paa. Det er muligt, at de ikke ville faa en saa indgribende Karakter, som man ellers vilde være tilbøjelig til at tro. Jeg tror alligevel, det er en almindelig Mening, at man ikke i en lang Aarrække skulde ønske at udskyde gennemgribende Lovforslag, f. Eks. om de kirkelige Lønninger, som ville bevirke en Omkalfatring af store Hovedpartier af Kultusministeriets Budget. Jeg tror ikke, at Folketinget skulde ønske at lade en ny, mangeaarig Kommissionsbehandling træde mellem sine Ønsker og deres Realisation. Men hvad vi alle kunne være ganske sikre paa, at vi komme til at beskæftige os med — thi det vil ethvert Folketing komme til at beskæftige sig med — er Lønningslove. Det er jo en udødelig Sag; ere vi færdige med den ene Gruppe, kunne vi være temmelig sikre paa, at saa begynder den næste Gruppe. Der er jo Lønningslove, som i lang Tid have staaet paa Dagsordenen, og som — det er der ikke nogen Grund til at tvivle om — alle Retninger inden for denne Sag ønske snarlig gennemførte: Lønningslov for Statsbanedriften, Lønningslov for Post- og Telegrafvæsenet, Lønningslov for Underofficererne. Disse Love ville, selv om de fleste af dem formelt vedrøre Indtægtsbudgettet, i alt Fald indirekte i deres Følger ganske sikkert komme til at virke ogsaa paa Udgiftssiden af Finansloven, i alt Fald gennem de Ønsker, de ville fremkalde hos andre Statsembedsmænd og Funktionærer. Et æret Medlem har tidligere fremsat Ønske om, at man i Stedet for disse mange, specielle Lønningslove vilde fremsætte en samlet Lov og tage alle Statens Lønninger under samlet Overvejelse. Det vilde maaske i og for sig have været det rigtige. Jeg frygter imidlertid for, at tidligere Regninger ved de Lovforslag, de have fremsat, have vakt Forventninger hos saa store Dele af Statens Tjenestepersonale, at det vilde være Synd og Uret at lade dem vente efter en saadan samlet Overvejelse. Derimod er der et andet Punkt, hvor jeg allerede nu vil gøre en Henstilling til Regeringen, foreløbig altsaa til det tilkommende Finansudvalg. Jeg ser med stor Glæde, at Justisministeren paa Sindssygeanstaltens Budget har foreslaaet en Lønningsreform, som har sit Udspring i, at der ved de forskellige Sindssygeanstalter er blevet foretaget en samlet Overvejelse af alle Funktionærernes Lønninger og i det hele af deres

økonomiske Vilkaar. Det er med en ganske ejendommelig velgørende Fornemmelse, man læser dette Forslag, at man i Stedet for de mange enkelte Smaabillinger, der ellers blive kastede ud, finder, at der paa dette Punkt har været en virkelig alvorlig samlet Overvejelse for en Gruppe Funktionærer, der har ført ikke blot til Forbedring af deres Lønninger, men til en Ligestilling, der udelukker Misundelse og lignende Følelser, som ærede Medlemmer kende saa godt fra personlige Henvendelser fra slige Funktionærers Side. Her er et Punkt, hvor jeg tror, at den ny Regering kunde gøre en meget god Gerning ved en lignende samlet Overvejelse af Lønningsvilkaarene for alle Funktionærer, der ikke findes opførte paa særlige Lønningslove. Der er en Mængde saadanne Funktionærer, Bude, Portnere, Fyrhødere, Maskinister, Opsyn af forskellig Art og mange andre, hvis Lønninger ere yderst forskellige, uden at der er tilstrækkelig rationel Grund til disse forskellige Lønningssatser. Dette Forhold fremkalder megen Misfornøjelse, fremkalder baade over for Folketinget, Finansudvalget og Regeringen hvad man kan kalde en Skrue uden Ende. Er der gjort Forbedring i den ene Ende, kommer man fra anden Side og siger: Nu har den faaet saa meget, saa ville vi ogsaa have det, og man kan ikke tilbagevise dette, fordi de sidste ere stillede ganske paa samme Maade som de første; men det er et Punkt, hvor man baade i økonomisk Henseende og ogsaa i Retfærdighedens Navn vilde gøre en god Gerning ved en samlet Overvejelse.

Jeg ønsker endnu at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende de militære Budgetter. Med Hensyn dertil er en stor Del af dette Ting's Medlemmer stillet ganske ejendommeligt. Langt over Halvdelen af Tingets Medlemmer have opnaaet Sæde her efter Forliget i 1894, og efter den Tid, tør man vel sige, at der ikke har fundet nogen alvorlig samlet Overvejelse Sted af de militære Budgetter her i Tinget. Vi unge Medlemmer have derfor været stillede ret ejendommeligt. Ingen Sag, kan jeg vel sige, har ligget de fleste af os mere paa Sinde end den, og over for ingen Sag ere vi saa vanskelig stillede og bundne som over for denne, bundne ved Fortidens Gerning og Misgerning, bundne ved den Holdning, som vort Parti under vanskelige Forhold har været nødt til at indtage. Jeg tror, at vi, som ikke tidligere have haft Lejlighed til at deltage i disse Forhandlinger, ligefrem med Begærighed vilde gribe den Adgang, som nu under det ny Mini-